Voor hen bestaat er geen griep!

Laat het maar stormen en regenen! Het slechtste klimaat raakt hen niet! Zij gebruiken het juiste middel — veilig, afdoend — zoodra de geringste ongesteldheid dreigt, zoo gauw zich de minste pijn aankondigt : « WIT KRUIS » poeders of tabletjes!

Doet U dat ook! en vergeet nooit dat dank hunne **pijnstillende, koortswerende** en **opbeurende** eigenschappen, de poeders « WIT KRUIS » niet alleen uitstekend zijn tegen GRIEP, maar in 't algemeen tegen alle ziekten wier oorzaak ligt in kouvatten, zooals rheumatiekpijnen, zenuwpijnen tusschen de ribben en in het gelaat, stijve nek, lumbago, jicht, ischias, enz.

WIT KRUIS

helpt werkelijk

BELGISCH PRODUCT
AFDOEND EN GOEDKOOP

De koker van 24 tabletten : 11 fr.
De doos van 8 poeders : 4 »
» 24 » 11 »
» 48 » 20 »

IN ALLE APOTHEKEN — In 't groot : Apotheek Tuypens, Sint-Niklaas-Waas.

Let er op dat **echte** Wit Kruis poeders verpakt zijn in doozen van 8 - 24 en 48 stuks en dat **alleen** deze bij de **H.H. Apothekers** gekocht U **volledige** waarborg geven.

Bijophouding van landbouwbedrijf

UIT TER HAND TE KOOP

1 volle merrie van 7 jaar ; 1 volle merrie van 8 jaar ; 1 merrie van 3 jaar.

7 Hoornbeesten en Varkens.

Labeurgetuig : 1 wagen, 1 zichtmachien, 1 trieur, 1 Brabantsche ploeg, 1 driescharige ploeg, 1 extirpateur, 2 houte eggen, 1 melkontroomer (Vandeputte), enz.

Zich te wenden : ERNEST DERWA, Horpmael.

PLANTAARDAPPELEN

Rechtstreeks aangekomen uit Polen INDUSTRIES 90,00 fr., met certificaten en vrachtbrieven, alsook VLAANDERSCHE INDUSTRIES 50 ; GELDERSCHE MUIZEN 55 ; EIGEN HEIMERS 60 ; PLATTE OSSETONGEN 70, allen uit den vreemde.

Prijsvermindering aan de voortverkoopers.

Alsook **Tarwestroo, Tarwekaf** en **Maestrichterwortelen**

alles aan goedkoope prijzen, bij

EMILE LYSENS,
FRUITKOOPMAN
Jekerstraat, 1, TONGEREN.

Bij dezelfde **twee Camions** voor paarden TE KOOP, zoo goed als nieuw.

KNECHTEN EN MEIDEN

die eene GOEDE plaats verlangen voor *stad of dorp*, wendt U in volle vertrouwen tot

Lambert JANS-DUSAERT,
PLACEUR
ST-TRUIDENSCHESTRAAT, 50, TONGEREN

Goede en verzekerde plaatsen

Benauwd?

Als gij 's nachts niet slapen kunt door de benauwdheid op Uw borst. Als Uw ademhaling moeilijker en pijnlijker wordt door de verstopping van Uw luchtpijptakken, neem dan Akker's Abdijsiroop. Gij zult Uw benauwdheid overwinnen want de slijmen zullen zonder moeite loskomen. Vanaf den eersten lepel begint de genezing. Het opgeblazen benauwde gevoel zal verdwijnen en na korten tijd zult gij geen spoor van benauwdheid op de borst meer bemerken. Neem dus bij

Hoest-Griep-Bronchiet-Asthma

AKKER'S **ABDIJSIROOP**

Redder der Longen

DE PLAAG DES WINTERS DE GRIEP! DE OVERWINNAAR DER GRIEP 'ASPRO'

Laat de griep zich niet in uw organisme vestigen. De verwikkelingen voortkomende van een slecht verzorgde griep zijn dikwijls zeer ernstig. Voor alles, verdrijft de koorts, en uw lichaam zal meer weerstand kunnen bieden aan de ziekte. « ASPRO » is de verzachter en de koortsverdrijver dat U altijd in uw bereik moet hebben. Twee of drie tabletten « ASPRO » genomen bij het begin eener ziekte zullen U veel verwikkelingen vermijden en geld besparen.

Beproef 'ASPRO' tegen :
GRIEP
HOOFDPIJN
SLAPELOOSHEID
ZENUWPIJN
HEUPJICHT
JICHT
VERKOUDHEID
LUMBAGO
PRIKKELBAARHEID
ZENUWONTSTEKING
HOOIKOORTS
ZENUWACHTIGHEID
RHEUMATIEK
GEVOLGEN VAN EEN OVERVLOEDIG DRINKEN
STOORNISSEN DER MAANDSTONDEN

Een Griep vermeden

Kou gevat hebbende, begon ik een zware verkoudheid te krijgen, ik had hevige hoofdpijn en was geheel tenergeslagen. Ik ging te bed na twee tabletten «ASPRO» genomen te hebben. Hoe verwonderd was ik, na twee uren rust, te kunnen bestatigen dat ik een heele verandering ondergaan had en dat ik opnieuw kon beginnen te werken, dank zij « ASPRO ».
V. PENDEVILLE, place du Manège, 22, Charleroi

Verkrijgbaar in alle goede apotheken

Uitsluitend Agentschap :
Anc. Maison Louis SANDERS, S. A., Brussel

5 fr.	10 fr.	20 fr.
de doos van 10 tabletten	de doos van 25 tabletten	de doos van 60 tabletten

Het is voordeeliger een pak van 20 franken te koopen, het bevat 60 tabletten eener waarde van 25 franken.

'ASPRO'

TAST HET HART NIET AAN

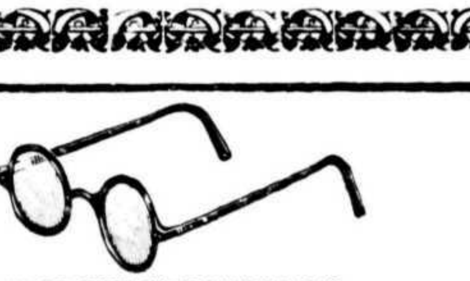

VOOR HET UITVOEREN DER
VOORSCHRIFTEN VAN DE HH. OOGARTSEN
wend U bij
URB. FESTRAETS (GEBREVETEERD)
GEZICHTKUNDIGE
Lid van de beroepsvereeniging der Meesters Gezichtkundigen van België.

Kantoor van Meester René DELVIGNE, Notaris te Tongeren.

UIT TER HAND TE KOOP OF TE HUREN
EEN GOED & WELGELEGEN

HUISGOED

(Café Brueghel & Handelshuis)

gelegen te TONGEREN, hoek der Leopoldswal en Viaductstraat, groot 2 aren 15 centiaren en begrijpende :

1) kelders onder de gansche woning, waschplaats, voorraadkelders en kolenkelders ;

2) beganegrond bestaande uit caféplaats, zaal, eetplaats, gang, magazijn en bergplaats, koer, overdekte uitgang, citerne voor regenwater, verzinkput en voorzien van drinkwater ;

3) eerste verdiep 6 kamers ;

4) tweede verdiep 3 zolderkamers en zoldering, voorzien van electrieklicht.

Zich te wenden tot den heer notaris RENÉ DELVIGNE, alwaar een plan berust of tot den eigenaar M. JOSEPH MEERS.

Kapitalen te bekomen

aan uiterst voordeelige voorwaarden vanaf **4,25 ten honderd**, ter studie van den notaris DELVIGNE, Wijngaardstraat n° 12, Tongeren.

Studie van Mter Auguste VAN ORMELINGEN, doctor in de rechten, notaris te Tongeren, Predikheerenstraat, 3.

UIT TER HAND TE KOOP
STAD TONGEREN.

Schoone BOUWPLAATSEN

gelegen langs den Bilsersteenweg.

Aangename ligging, goede voorwaarden.

MENGELWERK VAN « DE POSTRIJDER »

— 22 —

Vallende Vogels

ROMAN VAN HET ALBERT KANAAL

(*) door MATHIAS KEMP.

Overkomen, best, maar dat ding zou geld kosten. Met die [illegible] die ze gespaard had, kwam ze er niet. Toen vader hoorde van geld vragen, stak zijn [illegible] drift. Bij alle drukte [illegible] inhalig boertje. Handen vol geld uitgeven, voor iets waarvan hij toch misschien nooit zou profiteeren... Nog eens overdenken.

Bij Ketteke [illegible] Het verlangen [illegible] heerlijker. De onwrikbare overtuiging, die ze als kind al had [illegible] iets hoogers, rijkers [illegible] toch gegrond. En dan, ze zou Willy terug zien, misschien trouwden ze daar al heel vlug, maakten ze samen fortuin. Nu de kans aan het suffe dorpsleven te ontkomen vaststond, wilde ze die grijpen met beide handen. Daar vader treuzelde met het nemen van informaties omtrent den overtocht en andere formaliteiten, trok ze zelf er op uit om meer daaromtrent te vernemen.

Erg viel het niet mee. Amerika binnen komen zou, met een bewijs van aanstelling, nog wel lukken, maar zelfs passage laagste klasse leek haar bijna onbetaalbaar. Met betrokken gezicht verliet ze het kantoor van den agent der lijn Antwerpen-New-York.

En ontmoette Pol Meulenbeek, die haar met onverholen verbazing feliciteerde. Filmactrice worden en met een armezondaarsgezicht rondloopen. Hoe was dat mogelijk!

Ze vertelde den goeiem, verboemelden vent voor wat voor moeilijkheden ze kwam te staan.

— Is dat alles ? riep Pol overmoedig. Kleinigheden, Ketteke ! Ik weet er wat op. Ik heb een kennis in Antwerpen die boekhouder is aan de lijn. Die helpt je wel. Vanavond nog schrijf ik.

— En als die geen raad weet ? twijfelde Sanne bedrukt.

— Dan... nou, dan schiet ik je dat geld wel voor. Als je straks rijk bent, betaal je het me terug. Ik vertrouw je als Onzen Lieven Heer zelf.

Pol hield woord, schreef en kreeg per keerende post een gunstig antwoord. Het meisje kon den overtocht maken tegen geringe vergoeding mits ze dienst wou doen als linnenjuffrouw en toezicht houden op de kinderen aan boord.

Zelf ging Pol het goede nieuws naar Canne overbrengen. Demerrel viel een steen van het hart, maar Sanneke voelde zich haast onwel worden van agitatie. Er ging iets zoo geweldigs gebeuren in haar leven, dat ze de gevolgen ervan niet overzag en haast wenschte, dat alles maar een verbeelding, een droom mocht wezen.

Meulenbeek trakteerde op haar succes, het was opbinden, geen gezeur dan maar anders. Kinders ! vooruit, daar ga je, Ketteke ! Bonne succes. Hij zelf zou haar, per auto, naar het schip brengen. Natuurlijk, vader mocht mee.

— Allons, allons, niet zoo sip kijken. Denk aan je bien aimé, aan je mooi Mofje ! Prosit ! Santé !

XXXIX. AAN BOORD.

Op een lauwen Januarimorgen reed Pol Meulenbeek Sanneke met haar vader naar Antwerpen. 's Middags om twee uur voer de « Arizona » naar Amerika af. Vader en dochter zaten achter in de auto. Ketteke probeerde vroolijk te doen, maar sprak aanhoudend van terugkomen. Demerrel deed af en toe ontroerd. Toen de overtocht mogelijk bleek zonder geldelijke offers, was hij weer ingenomen met de nog vage, prachtige positie die het kind wachtte. Nu het afscheid naderde en hij straks zijn huis verlaten terug zou vinden, overvielen hem bange en sombere gevoelens, die hij wel verzweeg maar zijn gemoedsstemming week maakten. Af en toe veegde hij met zijn zakdoek langs de oogen.

Wat Ketteke in een zenuwachtig lachje deed schieten. Zelf voelde ze zich overigens ook heelemaal niet opgewekt. Iets hinderde haar, een beetje angst voor den overtocht, voor stormweer en zeeziekte. Het ergst leed ze onder het afscheid van haar omgeving, van haar bekenden, haar geboortegrond. Altijd had ze gemeend, dat ze heelemaal niet van haar vader hield, tot haar verwondering ontdekte ze nu tal van sympathieke trekken in hem die haar vroeger niet opgevallen waren. Met een zekere teederheid dacht ze terug aan haar kinderjaren, waarin hij, zoo goed en zoo kwaad het ging, ook moederlijke zorgen had getoond.

Ze vond haar dorpje mooi, zelfs zooals het nu was : verbrokkeld en geschonden door de groote werken van het Albert Kanaal. Niettemin, vaak verlangde ze eruit te kunnen ontsnappen. Nu wachtte haar misschien een toekomst, grooter dan ze had kunnen droomen en waarachtig, ze had wel tegen Pol willen schreeuwen : wat ontvoer je me ? Ik wil hier niet weg !

Met weemoed stelde ze zich voor hoe straks de avond zou zijgen over de witte huisjes en de grijze daken, over de ronde heuveltoppen en de grauwe Jekervallei... waarin zij niet meer leefde. Ze dacht zelfs met vriendelijker gevoelens aan de dorpsgenooten, die ze toch nooit goed kon uitstaan, aan de babbelzuchtige meisjes en vrouwen van het dorp. Wat verlangde ze er nu naar vanavond een praatje te maken, ergens in een winkeltje, op den stoep voor het café, maar dicht bij huis, in Canne.

Onbarmhartig raasde de auto verder door dorpen en steden en landschappen die ze niet kende en haar nu ook niet interesseerden. Zelfs in Antwerpen keek ze nauwlijks naar buiten. Pas aan de kade, waar het groote schip gemeerd lag, lokte een onwillekeurige nieuwsgierigheid haar uit haar drukkende gevoelens.

Ook Demerrel vergat even zijn leed. Pol monterde beiden naar best vermogen op.

Ketteke herinnerde hij eraan, dat ze niet alleen — en dan nog niet voor altijd — Canne verliet, maar ook op weg was naar haar chéri, naar Willy. Met eenige schaamte erkende het meisje bij zichzelf, daaraan, onderweg, veel te weinig gedacht te hebben. De liefde had haar vleugelen moeten geven. In plaats daarvan had ze zich bijna aan haar geboortegrond vastgeklamt. Zelfzucht, kleinheid, verweet ze zich.

Demerrel had nooit een zeeschip van nabij gezien en keek zich de oogen uit het hoofd naar den machtigen scheepsromp, vol patrijspoorten, naar de geweldige achteroverhellende gele schoorsteenen, naar de hooge dekken waarboven de sloepen hingen.

Een daverende bastoon van de stoomfluit. Het groote moment van scheiden naderde. Ketteke's bescheiden bagage werd onder Pol's goede zorgen aan boord gedragen. Zij nam een plaatsje op het achterdek — linnenjuffrouw, meer niet — en begon te wenken. Dan trokken twee sleepbooten den kolos van wal. Op de kade wat wenkende en wuivende menschen, op het schip een paar honderd lui die met allerlei gevoelens de stad der Sinjoren verglijden zagen.

Sanneke wuifde uit alle macht met haar zakdoek. Vader en Pol deden op den wal hetzelfde. Ketteke stroomden de tranen over de wangen. Giel moest zijn emotie wegslikken, en Pol verlangde, innerlijk vloekende, naar het einde van die sentimenteele comedie. Hij was meer aangegrepen door dat vertrek dan hij zich zelf bekennen wilde.

Daarom reed hij Demerrel terstond naar wat dubieuze taveernen met veel en vroolijk personeel. Ze raakten allebei in opgewonden, overmoedige stemming. Demerrel lanceerde toen al de idee zijn café niet meer « Repos des Cyclistes » te heeten, maar « In de filmster » of zoo iets. Pol had groote moeite hem die voorbarige gedachte — ordinaire exploitatiegeest, grolde hij in zichzelf — uit den kop te praten.

Intusschen voer het schip rustig voort langs de vlakke Scheldeboorden. Door de hofmeesteres werd Sanneke ingewijd in haar nieuwe werkzaamheden, tafel dekken en op de kinderen passen... wanneer ze zich tenminste capabel zou voelen. Het weer was te zoel voor den tijd van het jaar, dat beloofde niet veel goeds.

In de stille uren, voorafgaande aan de vaart op hooge zee, begon het leed om het vertrek iets te wijken. Liefde en eerzucht deden menschen en dingen in het verre, vredige Limburg vergeten. Waarom treuren ? Ging ze niet, eindelijk, haar mooien, knappen jongen terug zien ? Voor altijd ! Openden zich voor haar geen vooruitzichten romantischer dan menige roman ? Het onbekende, verre, het groote en hooge uit haar kinderjaren lokte.

De minder dan bescheiden slaapkooi, nauw, onfrisch en te deelen met een doodgewone werkster aan boord, vernederde haar. Het goeie mensch, dat onder in de krip lag — een echte Vlaamsche sloof — probeerde haar gerust te stellen, zoowel voor haar gezelschap als voor het opkomende ruwe weer.

Een beetje bemoediging bleek niet overbodig. Na middernacht begon de boot ongezellig te slingeren. Angstig hield zich Sanneke aan de ijzeren randen van haar bed je vast. De sloof, beneden haar, vermaande heel rustig op den rug te blijven liggen. Ze deed het en viel tenslotte in een loomen slaap, waaruit ze wakker schoot door het tiger deinen van de boot en door al dreigender wordend geklots van water buiten.

In den vroegen morgen wou ze niettemin, met de andere, aan 't werk gaan. Nauwelijks evenwel had ze haar kooi verlaten of ze kreeg onbarmhartige steken in het hoofd, de grond leek onder haar voeten weg te zinken... Er schoot een gele en groene kleur voor haar oogen....

— Zoo ging 't mij ook een keer, troostte de werkster, niet bang zijn kindje, het gaat over... ik blijf nog even bij je en wijs je alles... Leg je daarna maar in mijn bed, dat is gemakkelijker.

De storm nam in hevigheid toe en Ketteke bracht in de nauwe stinkende hut de drie ellendigste dagen van haar leven door. Haar maag wou maar niet tot rust komen, de vlijmende steken in het hoofd wilden niet bedaren. Ze vergat, in deze ongewaarlijke misère, alles, Canne, Willy, de film, haar vader, het Albert Kanaal, verleden, heden en toekomst.

Eindelijk werd het weer kalm en krabbelde ze weer wat bij. Het brave mensch waarbij ze was ingekwartierd, zette haar op het achterdek, frisch in den wind. Wat uitwaaien, de zee eens bekijken, daarvan knapte ze wel op. Morgen mocht ze meedoen.

Nieuwsgierig en soms wat bang tuurde Sanneke naar het machtig spel van de nog immer groote, dreigende donkergroene golven. Ze vergat haar ziekte en genas in enkele uren. Ze begon het wiegewagen nu zelfs plezierig te vinden. Jammer dat ze binnen eenige dagen al van boord moest.

(Wordt vervolgd).

(*) Verboden nadruk.